

Sygn. akt V CSK 169/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku T. Spółki Akcyjnej w K.

przy uczestnictwie S.B.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnienia prawnego i potrzebie wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

W sprawie nie zachodzi przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne. Skarżący twierdzi, że istotnym problemem prawnym jest, czy sąd może ustanowić służebność przesyłu na całej nieruchomości w sytuacji, gdy przedsiębiorca przesyłowy w rzeczywistości z całej nieruchomości nie korzysta. Tak przedstawione zagadnienie prawne pozostaje poza poczynionymi w sprawie, a wiążącymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej, ustaleniami faktycznymi. Z poczynionych ustaleń wynika, że Sąd drugiej instancji uznał, iż nieruchomość będąca przedmiotem wniosku jest w całości zajęta przez urządzenia przesyłowe i ze względu na jej niewielkie rozmiary nie może być użytkowana w innym celu niż dla obsługi tychże urządzeń. W ocenie Sądu ma to tym bardziej znaczenie, że ustanowiona służebność zawiera także uprawnienie dla wnioskodawcy do rozbudowy istniejących instalacji w przyszłości. Nie można więc uznać, jak robi to skarżący, że przedsiębiorstwo nie korzysta z jakiegokolwiek części nieruchomości, na której ustanowiono służebność.

W sprawie nie zachodzi także potrzeba wykładni art. 321 § 1 k.p.c. w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu co do dopuszczalności orzekania ponad żądanie. Jak wyżej już wskazano w ocenie Sądu Okręgowego treść żądania wnioskodawcy, który zmierzał do ustalenia przysługującej mu służebności przesyłu o określonych uprawnieniach wyznaczała zakres orzeczenia co do obszaru gruntu nią objętego. Oznacza to, że we wskazanym stanie faktycznym nie aktualizuje się problem przekroczenia granic wniosku.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).